

Cocon

Een schaduw, levenslang
Een schaduw, levenslang

JAARGANG 16 NUMMER 2

JUNI 2016

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826 kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075 rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 17 september 2016.
Kopij vóór 20 augustus 2016 sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff	voorzitter	telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs	secretaris	Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Frans Martens	penningmeester	bankrekening: NL 92 INGB 0000283350
Annie Beerkens	bestuurslid	

VAN DE REDACTIE

Als de Cocon verzonden is en bij iedereen op de mat ligt, breekt er voor de redactie een rustige periode aan. Maar die periode duurt slechts een paar weken en dan begint het weer te kriebelen, want de datum waarop de kopij uiterlijk klaar moet zijn, komt altijd snel.

Dan gaat de een de pagina 'Wij herdenken' voor het nieuwe nummer klaar maken en de ander bedenkt wat de voorplaat dit keer moet worden.

Als dan die plaat komt, gaat er vanzelf iets borrelen. Je weet dat het over emoties gaat, maar wat moet zo'n waterpeilstok daar nou mee? Ik laat mijn gedachten maar de vrije loop en associeer zo hier en daar maar eens wat.

Wikipedia:

Het Normaal Amsterdams Peil (meestal afgekort tot NAP) is de referentiehoogte ofwel peil waaraan hoogtemetingen o.a. in Nederland worden gerelateerd. Voor het gemak wordt het NAP vaak gelijkgesteld aan het gemiddeld zeeniveau.

Dan bedenk ik dat wij allen onze emoties hebben en soms komen die aan de oppervlakte en een andere keer zitten ze diep weggestopt. Je kunt er soms ook geen peil op trekken. Hoe vaak gebeurt het niet dat je onverwacht iets leest, iets hoort, met iemand in gesprek raakt en je emoties laaien weer hoog op. We hebben geen peilstok die aangeeft: Pas op! Alarm! Maatregelen nemen!

Ach, en dat is natuurlijk ook helemaal niet erg. Hoe zou je zonder emoties kunnen leven? Hoe zou je zonder emotie aan je kind kunnen denken. Hoe zeer zou je je kind en jezelf onrecht aandoen door emotioneel voort te leven. Soms denk ik wel eens dat een leven zonder emoties geen leven is.

Moet je dan altijd je gevoelens maar de vrije loop laten? Ik denk het niet. Het lijkt me heel verstandig in bepaalde situaties toch je verstand de boventoon te laten voeren, al zal dat heus niet altijd meevallen. Maar iemand vraagt in het voorbijgaan: "Alles goed?" Dan denk ik: "Nee, was het maar waar!" maar ik zeg even zo vrolijk "Ja hoor." Degene die het vroeg is toch alweer voorbij. En het zal ook wel goed bedoeld zijn.

Maar toch nog weer even naar die voorplaat: het water kan je wel eens tot aan de lippen komen te staan en hoe lang het ook geleden mag zijn dat je kind werd vermoord – het is er

niet meer. Het gat in je leven blijft een gat en niets zal dat gat opvullen. Ja, er kan wel wat voor in de plaats komen. Je krijgt bijvoorbeeld een kleinkind, een ander kind gaat trouwen, je bent weer eens jarig.

Maar bij dat alles – hoe mooi ook en hoe fijn ook en hoe dankbaar ik er ook voor ben – denk ik altijd: dat moet mijn kind dat er niet meer is, allemaal missen.

En terwijl ik dit schrijf besef ik dat dat niet klopt. Zij weet niet wat ze mist, zij heeft niet de pijn die wij hebben: wij weten wat wij missen en wij hebben die pijn. Maar ook: wij weten wat we sindsdien allemaal hebben gekregen. Wij weten wat het leven ons allemaal te bieden heeft. En denk nu niet dat dit gemakkelijk wordt geschreven – nee, het wordt geschreven na jaren van verdriet, na jaren van gemis, na jaren van pijn. Maar het is wel zoals het leven er althans voor mij nu uitziet. Nooit zal het verdriet om de dood van mijn kind verdwijnen, net zomin als de liefde voor mijn vrouw en mijn andere kinderen, schoonkinderen, kleinkinderen ooit zal verdwijnen.

Het leven is de kunst om boven het dreigende doodswater te komen en te blijven. Pas dan kun je om je heen kijken en misschien met andere ogen zien wat dit leven je te bieden heeft. Maar je moet het wel willen zien.

Nu gaan we alweer richting de zomer, richting de warmte, richting het licht. Wij van de redactie hopen dat het lezen van deze Cocon ondanks al het duister waar het ook altijd over gaat, u toch ook momenten van licht kan geven, zodat we **niet** altijd problemen blijven zien, maar dat we **nochtans** altijd positief kunnen blijven. En ook dit is gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Toch is het de wens van de redactie.

Paul Kuiper

*De op de tekening aangegeven peilmaten geven een marge aan van tussen de 20 en de 30. Zou dit een bewuste keuze zijn of toeval? Wat kan naar uw idee de betekenis zijn van het getal 24 in dit ontwerp en of het een connectie heeft met de Cocon of de VOVK? Heeft u een idee? **Reageer dan aub hierop!***

VAN HET BESTUUR

In de afgelopen periode zijn er weer een aantal zaken geweest waar ik u graag van op de hoogte wil brengen. Zo vond op 19 maart onze Algemene Ledenvergadering plaats waar de aanwezigen werden bijgepraat over het reilen en zeilen van onze vereniging in 2015. Frans Martens gaf een toelichting over het financiële resultaat en de vergadering concludeerde dat de VOVK er financieel gezond voor staat. Jan van Kleeff was aftredend en herkiesbaar. Met algemene stemmen werd Jan weer voor een (derde en laatste) periode van 3 jaar benoemd als voorzitter.

In maart vond ook het periodiek overleg van het FNG bestuur plaats met het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Het Schadefonds zet vaart achter het verder digitaliseren van aanvragen. Er komt een digitaal klantportaal waar men middels DigiD kan inloggen. Verder is het Schadefonds betrokken bij de ontwikkeling van een ketenbreed portaal waar informatie van OM, Politie, SHN, CJIB en Schadefonds beschikbaar is. In juni komt het Schadefonds met de resultaten van een onderzoek naar burgergericht werken. Ook is het beleid tav shockschade aangepast: slachtofferschap ook door waarneming.

Begin april organiseerde de Gemeente Rotterdam het symposium "Aandacht voor slachtoffers". Hierbij waren beleidsmedewerkers van het Ministerie van Veiligheid en Justitie en ketenvertegenwoordigers aanwezig. Het FNG bestuur nam eveneens deel met een kleine delegatie.

Het beleidsoverleg met het Ministerie van Veiligheid en Justitie vond in mei plaats. FNG speerpunten als spreekrecht bij tbs verlengingszaken, positie van kinderen als nabestaanden van geweldslachtoffers, verbetering procedures voorwaarden bij invrijheidstelling en verlof, privacyregels gehanteerd door klinieken en behandelaars en het spanningsveld tussen slachtoffers/nabestaanden en reclassering werden besproken. Besprekingsverslag vindt u binnenkort op onze website.

Eind maart werden we geconfronteerd met het overlijden van Joke Geelhoed. Een delegatie van het bestuur is bij de uitvaart aanwezig geweest. We zullen Joke blijven herinneren als een trouw bezoeker van onze bijeenkomsten met een scherpe geest en altijd vergezeld door haar hondje Pitufo. Joke was er vooral voor haar zoon Frans Harks, Ze was 23 jaar toen Frans werd geboren en 75 toen Frans werd vermoord.

Tijdens het schrijven van deze bijdrage van het bestuur, bereikte ons het trieste nieuws dat de overgebleven zoon, Remy, van Jolanda en Jack Keijzer een einde aan zijn leven heeft gemaakt. Hoe diep kunnen de dalen zijn waar je als mens soms door heen moet. We wensen Jolanda en Jack heel veel sterkte om dit grote verlies te dragen.

In verband met de uitvaart van Remy op zaterdag 14 mei, is de reguliere bijeenkomst in Leusden op die dag afgezegd.

Jan Van Kleeff
Voorzitter

Johanna Clasina Geelhoed

Joke

20 januari 1936 – 20 maart 2016

Wij gedenken haar en ook haar naam wordt met ere genoemd.

LEDENVERGADERING LEUSDEN 19 maart 2016

Over het algemeen houd ik niet zo van algemene ledenvergaderingen: het wil er nog wel eens heftig aan toe gaan.

Maar de Algemene Ledenvergadering van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind – dat is wat anders.

Het liep de laatste keer, maart 2016, niet storm, dus denk je dat de meeste leden het prima vinden wat het bestuur doet. Zij hadden gelijk, niet wat het thuisblijven betreft, maar wel wat hun idee over het bestuur aangaat: de aanwezigen, 20 in getal, hebben hun waardering laten blijken voor alles wat het bestuur doet voor de vereniging.

Bijna ongemerkt ging de ledenvergadering over in een groot kringgesprek, tot de voorzitter in de gaten kreeg dat de tijdsplanning een beetje in het gedrang kwam. Dus was het tijd voor een korte pauze.

Na de pauze werd de groep in tweeën gedeeld en onder leiding van onze vrijwilligers kwamen de gesprekken goed op gang. In de groep waarin ik zat, vertelde iedereen in het kort zijn/haar verhaal, ook degene die er voor het eerst was. En zo werden de namen van onze kinderen op een ongedwongen manier genoemd.

Een vast ritueel bij elke lotgenotenbijeenkomst is het aansteken van een kaars in de schaal met de namen van onze dierbaren. En toen deed iemand de suggestie om daarbij ook de namen te noemen van degene waarvoor ieder hier was – een prima suggestie.

Dat bij binnenkomst de tafel met broodjes en drinken al klaar stond was geen verrassing, maar wel een heel prettige manier om binnen te komen.

Natuurlijk kwamen ook de ontwikkelingen rond het ontstaansproces van de FNG, Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers ter sprake. Er is nog een hele weg te gaan voor de federatie één rechtspersoon is geworden. 'Is de afkorting FNG wel een prettige?' vroeg iemand zich af. Het klinkt zo vakbondsachtig. We moeten het maar zo laten en als de definitieve vorm is gevonden, moeten we maar eens over een passende naam gaan nadenken.

Meest opvallende aan de middag? De fijne sfeer die er heerst, het ontspannen samenzijn rond een feit dat natuurlijk bijna te gruwelijk voor woorden is: we zijn ouder(s) van een vermoord kind.

Paul Kuiper

'LINT VAN HERINNERING'

Op 4 juni 2016 is in het dorpsshuis in Hauwert (N-H) de gedichtenbundel 'Lint van herinnering' gepresenteerd.

Dit is een bundel gedichten geschreven door nabestaanden van slachtoffers van ernstig geweld. Dichters die hun emoties als 'liefde voor...', boosheid, verbolgenheid soms weergaloos mooi hebben omschreven.

Behalve gedichten hebben de auteurs soms ook nog een persoonlijke noot geschreven die naast het gedicht staat.

De auteurs hopen dat zij door hun woorden kunnen bijdragen aan het nee, niet aan het verwerken van het verdriet, maar aan het gevoel dat er leven is na de dood van de geliefden, dat er hoop is op een zinvol voortleven. Een voortleven dat soms eerder een overleven is.

Leo Fijen, bekend van de decemberbijeenkomsten heeft het voorwoord geschreven. Ook Youp van 't Hek en Dolf Jansen hebben medewerking aan de bundel verleend.

Mogelijk is de bundel aanwezig op bijeenkomsten als de familiedag en de lotgenotenbijeenkomsten. Daar is de prijs € 10,-. De bundel is ook te bestellen via de website www.lovng.nl of rechtstreeks via Jack Keijzer (jack.keijzer@kpnplanet.nl). De kosten zijn dan €14,50 en dat is inclusief verzendkosten.

Paul Kuiper

HET VERHAAL VAN

Miranda Olivier

17-5-1976 † 27-6-2014

In de morgen van 27 juni 2014 wordt het dode lichaam gevonden van de 38-jarige Miranda Olivier. Haar ex-vriend Rik(45) wordt eveneens in het huis, met verwondingen, aangetroffen. Na twee dagen bekennt hij haar te hebben neergestoken.

In de loop van die 27^e juni stopt er bruusk een auto op de stoep voor het huisje van Rita de Jong, de moeder van Miranda. Twee rechercheurs brengen Rita voorzichtig maar met niet mis te verstane woorden duidelijk dat haar dochter overleden in haar woning is aangetroffen. Deze herinnering, het abrupt remmen en stopzetten van een draaiende motor voor haar deur, zal lang panische angsten bij Rita blijven oproepen. Een slechtere boodschap kan een moeder ook niet krijgen.

Miranda heeft drie kinderen en is een vrolijke, levenslustige en fraaie brunette, wanneer zij in het Leeuwarder uitgaansleven de flamboyante krullenbos Rik M. leert kennen. Miranda is een knappe sierlijke vrouw met humor, bovendien kan ze ook nog eens goed zingen. Dat maakt indruk op Rik die als gitarist een meer dan bekende verschijning is in het Friese uitgaansleven en als beroepsmuzikant bij bekende groepen. Dat Miranda van meet af aan door haar verliefdheid het drankprobleem van M. niet als problematisch ziet, is voor haar familie snel duidelijk. Ondanks waarschuwingen van ouders en haar zus Lena stort ze zich volledig op haar grote liefde. Ze gaan samen graag uit, bezoeken regelmatig muziekfestivals en genieten van het nachtleven.

Woelige jaren volgen voor het stel en de relatie gaat meerdere keren aan en uit. Ondanks de heftige clashes komt het toch tot een samenwonen. Het aantrekken en afstoten blijft ook dan onverminderd doorgaan. Het lijkt zelfs alsof de ruzies intenser worden. En Miranda gaat steeds meer mee in het drankgebruik van Rik. De familie van Miranda ziet de impasse waarin zij is beland, met zorg aan. Het stel haalt bij elkaar -ondanks beider talenten- steeds weer het slechtste naar boven. Het is een haat-liefde verhouding die vrijwel nooit tot een happy-end komt. In het voorjaar van 2014 komt de relatie al haperend tot stilstand. Ze besluiten na zes roerige jaren afstand van elkaar te nemen. Een besluit, meer in de zin van 'wapenstilstand en bezinning' dan van een definitieve scheiding van elkaar. Rik vertrekt voor acht weken naar Kroatië en Miranda benut deze tijd om van hem los te komen. In die tijd leert ze een nieuwe vriend kennen. Bij de terugkomst van Rik blijkt echter dat de wederzijdse afhankelijkheid een spreekwoordelijk moordend karakter in zich draagt.

Op de 26^e juni heeft Rik 's middags een afspraak met Verslavingszorg Noord-Nederland voor een eventuele opname. Omdat hij 's morgens al aan het bier heeft gezeten gaat dit niet door. Hij gaat naar het huis van Miranda om daar medicijnen af te leveren. Het stel besluit om de stad in te gaan en met elkaar te praten over 'hoe nu verder', zoals Rik later vertelt. Ondanks het goede voornemen van Miranda wordt er die avond behoorlijk wat alcohol genuttigd en cocaïne gebruikt. Men belandt tegen drie uur in de nacht terug in het huis van Miranda. Daar wordt kennelijk door opnieuw oplaaierende onenigheid door Miranda gesuggereerd dat ze haar vriend wil bellen om haar te komen helpen. Er ontstaat kennelijk een schermutseling waarbij Rik haar met een mes vol in de rug steekt. Ondanks dat ze vrijwel direct door de steek in haar hart overlijdt, roept Rik absoluut geen hulp of anderszins in. Wanneer een zelfmoordpoging (naar hij verklaart) niet lukt, besluit hij nog een fles wijn te ledigen en slaapt naast het slachtoffer zijn roes uit. Tegen half tien die morgen belt hij een kennis op en vertelt dat hij naast zijn ex is wakker geworden die badend in een plas bloed ligt.

Door dit onheilspellende berichtje wordt de politie in kennis gesteld. Kort daarna vindt men het levenloze lichaam van Miranda en een verwonde Rik speelt willens en wetens de onnozele leugenaar. In eerste instantie zegt hij dat Miranda zich zelf van het leven heeft beroofd. Die leugen kan hij echter niet lang staven waarop alsnog een bekenenis volgt.

In januari 2015 wordt Rik door de rechtbank van Leeuwarden veroordeeld tot een celstraf van zeven jaar. De rechtbank acht moord niet bewezen, maar doodslag wel; het wordt niet bewezen geacht dat hij met voorbedachten rade op zijn ex-vriendin instak. De man krijgt geen tbs met dwangverpleging opgelegd. Het incident was volgens de rechters namelijk geen gevolg van zijn persoonlijkheidsstoornis en zijn alcohol- en drugsprobleem. De rechtbank acht behandeling wel wenselijk, maar vindt dwangverpleging niet op zijn plek. Men acht de kans dat de verdachte nog eens in een vergelijkbare situatie terecht komt 'niet onaanvaardbaar groot'. Voor de familie is de uitspraak een hard gelag. Rik staat na drie jaar en tien maanden in 2018 weer vrij op straat.

'Ik krabbel de laatste weken weer wat op', vertelt Rita. 'Ik heb hier alleen in huis wat zitten grienen, koffie zitten drinken, te roken en antidepressiva zitten slikken zeg! Ik had bij GGZ een personal trainer, die me goed heeft begeleidt. Eerst heb ik het in groepsverband geprobeerd maar dat lukte echt niet. Ik ben geen groepsmens, ik kan me dan absoluut niet uiten. Sinds het overlijden van Miranda heb ik last van allerlei angsten gekregen die absoluut niet bij me horen. Ik kreeg paniekaanvallen: het stoppen van een auto voor mijn huis, bij voorbeeld. Panisch werd ik! Ik wilde niet naar buiten, geen boodschappen doen. Ik dacht dat ik gek werd, ik kon niets overzien.

De twee familierechercheurs, een man en een vrouw, waren geweldig voor me. Ik kreeg hun mobiele nummer en ze waren er altijd voor me. Ook de casemanager van Slachtofferhulp was een geweldige steun voor me.

Ik heb eerst een tijd in de ziektewet gezeten en daarna met betaald verlof. In juli 2015, een jaar later dus, is er officieel afscheid van me genomen. Nu met die fysiotherapeut van GGZ stoeien we samen om angsten te overwinnen en dat geeft toch lucht. In maart was ik voor het eerst sinds tijden toch maar weer eens aan het poetsen gegaan. Vond ik toch een oude krant van mei 2014 op de keukenkastjes; kun je nagaan! Ik slik nu ook ietsje meer medicijn tegen depressies. Ik ben niet voor medicijnen maar ik voel me er minder ellendig door. Ook de therapie met EMDR heeft me goed gedaan'.

'Ik heb een goed contact met mijn dochter Lena en mijn zoon Henk Willem. Beiden hebben twee kinderen. Ik heb wel eens overwogen om bij hen in de buurt van Haarlem te gaan wonen. Maar ik heb besloten om het toch niet maar niet te doen. Ik voel me hier eigenlijk wel weer veilig in mijn huisje.

Het is een hard gelag voor de kinderen van Miranda', zegt Rita me, 'om hun moeder zo kwijt te raken'. Tegelijkertijd haalt ze de afscheidsspeeches tevoorschijn die de dochters van Miranda bij de begrafenis hebben uitgesproken.

'Was het maar een vreemde', zegt Rita me met een diep gevoel van ellende. 'Twee van zijn kinderen zeiden Oma Rita tegen mij! Maar verder wil ik me niet met hem bezig houden. Tegen hem is een verbod afgekondigd om het graf te bezoeken. Onze advocaat Korver was de eerste die zo iets heeft afgedwongen in de rechtszaak. Het kan niet zo zijn dat de dochters van Miranda hem bij het graf van hun moeder straks ontmoeten'.

'Miranda is in Leeuwarden begraven. De begrafenis was ongelofelijk mooi, zo veel bloemen, zoveel stukjes en kransen en zo veel mensen. We hebben op haar bijzondere leven met zijn alleen een toast uitgebracht. Daarbij kreeg iedereen een gevuld ei. Ja, dat was iets van Miranda. Die had iets met eieren, er was altijd wel iets waarbij een gevuld ei genuttigd werd. Wij mochten er ook wel eentje en de rest was dan voor haar, bij wijze van spreken'.

Trots laat Rita me haar hangertje zien: 'Kijk, een hangertje met haar van Miranda er in. Hele kleine stukjes die we gelukkig na haar overlijden nog hebben afgeknipt. Als aandenken aan haar, Lena heeft precies hetzelfde. Ook hebben we een armbandje met een kleine fotorelikwie van haar er aan. En... ik heb een tattoo met haar naam, Ilonka Miranda. IM, vreemd hè, In Memoriam, maar zo kan ik haar wel altijd stevig vastpakken! De lieverd, we missen haar zo'.

Rien Verbiest

(Gedicht)

Denken

Ik denk aan dingen

dingen die ik niet wil denken.

En toch gebeurt het

en ik weet niet waarom.

Slapeloze nachten

en dromen over denken.

Van buiten altijd vrolijk

maar van binnen veel verdriet.

Huilen zonder tranen

omdat er al zoveel verloren zijn.

Ik hoop op een reis

een reis naar een mooie plek.

Waar mensen mij begrijpen

en niet hoeft uit te leggen

.....waarom.....

Nathalie Prozée

HET IS AL ZO LANG GELEDEN....

Simone Van Kleeff

30 jan 1974 † 25 juni 2005

Het is toch al weer elf jaar geleden, maar het is alsof alle ellende nog maar net achter de rug is. Dat gevoel bekruipt je als je met Ineke en Jan van Kleeff terugkijkt naar hun geschiedenis: de geraffineerde moord op hun dochter Simone door de vader van hun twee kinderen. Een wrange, zeer wrange geschiedenis.

Ineke en Jan van Kleeff hebben twee kinderen, Richard en Simone. Jan heeft een aardige functie bij Shell waarvoor hij naar het buitenland wordt uitgezonden. Het is 1985 wanneer het gezin in Engeland woont en daar een nare ervaring opdoet. De kinderen zitten op een Nederlandse school, Richard heeft met zijn 14 jaar een jeugdvriendinnetje, Maartje, op die school leren kennen. Wanneer ze 's avonds gebeld worden of Maartje misschien nog bij hen is, omdat ze tot dan toe niet was thuis gekomen, gaan alle alarmbellen rinkelen. Jan gaat 's nacht op onderzoek met anderen uit en men vindt Maartjes fiets. De ander morgen wordt het levenloze lichaam van het meisje gevonden. Het meisje heeft haar weg naar het dorp, door een over de weg gespannen draad, moeten onderbreken. Ze wordt gewurgd en er is geprobeerd haar lichaam daarna in brand te steken. Jan wordt gevraagd haar te identificeren wat op hem en uiteraard ook op Richard grote indruk maakt. De Engelse media duiken vol op deze laffe daad en het getroffen gezinnetje trekt met hun twee kindertjes in bij de familie Van Kleeff. Het is de eerste keer dat Ineke en Jan met een wrange geschiedenis te maken krijgen.

Op 15 jarige leeftijd keert eerst Richard en een paar jaar later Simone terug naar Nederland en wonen in een gezinsvervangend internaat.

Op haar 17^e jaar leert Simone de aerobic-instructeur 'L.M.E.' kennen op een sportschool. Hij wordt niet als de meest gemakkelijke jongen ervaren door de ouders van Simone en zij zien een vaste relatie dan ook niet zitten. Ondanks de vele strubbelingen die Simone met haar vriend meemaakt, luistert ze niet naar het advies van haar ouders. Een aantal jaren later wordt Jan door Shell uitgezonden naar Dubai. Wanneer Simone, samen met haar vriend haar ouders in Dubai opzoekt, besluiten Ineke en Jan hun verzet te staken en sluiten L.M.E. als hun schoonzoon in de armen. De keuze van Simone mag de relatie tussen ouders en kind uiteindelijk niet in de weg staan, vinden zij.

In Dubai wordt op enig moment een krantje gekocht om wat op de hoogte te blijven van meer Europees nieuws. In de weekenduitgave van een lokale Engelse krant treft men verrassend een verhaal aan van de moordenaar van Maartje. Alsof het onderwerp nog niet voldoende is wordt het artikel opgeluisterd met een foto van Maartje. Duidelijk zichtbaar daarop is nog een deel van de arm van de 'afgeknipte' figuur van Richard zichtbaar. Het geheel haalt weer nare herinneringen op bij het gezin Van Kleeff.

Na het verblijf in Dubai komen Ineke en Jan terug in Nederland en kopen een huis in Barendrecht.

Een tijdje later zit Jan voor zijn werk in Hongkong; het zal voor een aantal jaren zijn werkplek worden. Het huis in Barendrecht wordt nog steeds aangehouden en is een goede basis om zo nu en dan op terug te vallen. Simone studeert af voor haar MBA masters. Haar afstudeerproject doet ze juist in Hongkong wat wel zo gemakkelijk is wanneer je het ontwikkelen van het pensioenstelsel voor Chinezen als onderwerp neemt. In die jaren heeft China namelijk nog geen sluitend pensioenstelsel. In die tijd dat Simone bij haar ouders bivakkeert wordt er niet of nauwelijks gesproken over haar relatie. Ineke en Jan hopen maar dat ze het redt, maar ze blijven er een onprettig gevoel over houden.

Op een dag krijgt Ineke in Hongkong een telefoontje van de secretaresse van Jan die op haar beurt gebeld was door de Engelse Ambassade met de vraag of Jan per direct naar Engeland kan komen. Er blijkt namelijk een tweede verdachte gevonden te zijn betreffende de moord op Maartje.

Nu, vele jaren later, heeft men behoefte aan het updaten van de informatie die in 1985 is verzameld en vastgelegd. Jan is echter op zakenreis en tevens pragmatisch genoeg om er niet meteen naar toe te vliegen alsof het een boodschap voor om de hoek betreft. Schriftelijk worden er verklaringen uitgewisseld, maar vreemd toeval blijft de familie wel achtervolgen.

Simone werkt bij Shell en L.M.E. studeert inmiddels fiscaal recht wanneer ze besluiten om te gaan samenwonen. Ze benutten de woning in Barendrecht als opstap naar een eigen woning. Wanneer Ineke voor een paar weken naar Nederland komt, wordt ze met het ware karakter van L.M.E. geconfronteerd. Ze logeert dan dus in haar eigen woning die voor een paar jaar onderkomen biedt aan het jonge stel. Als Ineke terug van een lange autoreis met hoge nood de wc wil opzoeken en aanbelt, valt L.M.E. hevig uit. 'Hoe ze het durft om hem in zijn studie te storen!' In haar eigen huis wordt Ineke door haar schoonzoon geschoffeerd. Ineke beleeft een aantal knallende ruzies met L.M.E. Ondanks alles klaagt Simone niet over haar relatie, wetend dat haar ouders dit niet als verrassend zouden ervaren en haar wellicht wederom op andere gedachten zouden proberen te brengen.

In 2001, een paar maanden voordat Ineke en Jan definitief uit Hongkong terugkomen, koopt het stel zelf een woning. Het is op tien minuten loopafstand van het ouderlijk huis en daarom wel zo praktisch. Achteraf lijkt het erop dat Simone in de komst van kinderen een verbetering van de relatie voorzag. Ondanks de geboorte van dochter Fleur blijven de perikelen aanhouden, 'maar het is niet zo dat wij daarvan op de hoogte gesteld werden', zegt Ineke. 'Ze hield het voor zich en werkte als kostwinner keihard door terwijl L.M.E. werkloos thuis zat. Elke functie was voor hem niet goed genoeg. Simone was naar iedereen attent en zorgzaam'.

Veel later blijkt dat Simone kort na de geboorte van Albert Jan, eind 2004, in een onderonsje tegen haar vriendinnen opbiecht dat het zo niet langer gaat en dat ze met hem wil stoppen. Inmiddels passen Ineke en Jan twee dagen in de week op de kindertjes en dat is zeer welkom voor Simone. Vaak kon ze na haar werk bij het ophalen van de kinderen nog een maaltje eten meekrijgen wat haar ontlast. Anders had ze eerst na het werk nog boodschappen moeten doen want ondanks dat haar man de hele dag thuis is, acht hij het vanwege háár corveeweek niet noodzakelijk iets te doen. De door hem opgestelde lijsten van wat ze allemaal moest doen waren immers duidelijk!

Steeds meer krijgen de ouders van Simone door dat de relatie spaak loopt. L.M.E. manipuleert alles en iedereen en is totaal niet medelevend met de situatie van zijn vrouw. Hij weet altijd alles zogenaamd beter en het is gewoon een moeilijke man om mee samen te leven. Op een avond valt Simone gehaast bij haar ouders binnen. Ze komt de paspoorten van haar en haar kinderen afgeven omdat ze niet wil dat L.M.E. die zou kunnen annexeren. Ze is pas voor een korte vakantie met haar gezin in Italië geweest en heeft L.M.E. daar verteld dat ze er definitief mee stopt. Op haar werk heeft ze iemand leren kennen die haar het zetje tot dit initiatief heeft gegeven. L.M.E. wil dit niet accepteren en dreigt de kinderen mee naar zijn geboorteland Antillen te nemen. De paspoort-verdwijn-truc moet deze bedreiging voorkomen. Het is nu voor Tineke en Jan zonneklaar dat de relatie stuk is en dat hun dochter in grote moeilijkheden zit. Tineke vertelt wat terughoudend van een vreemde droom die ze had sinds ze kennis heeft van Simones beslissing om L.M.E. hoe dan ook te verlaten. Ze droomt dat ze L.M.E. met een op armen en benen bebloed lichaam waarneemt.

Het is twee dagen later dat ze 's morgens door de moeder van Irene worden gebeld. Op de radio heeft de bejaarde vrouw gehoord dat het levenloze lichaam van een jonge vrouw, samen met twee kleine kinderen in een woning in Barendrecht is gevonden en ze is verontrust. Jan schrikt omdat hij beseft wat ze bedoelt, maar kan zich zo iets barbaars van L.M.E. ook weer niet voorstellen. Irene besluit met de fiets poolshoogte te gaan nemen. Als ze de straat inrijdt slaat de schrik haar om het hart: politie, politie en een rood-witte lintafzetting.... Als ze aan een rechercheur vraagt 'er is toch niets met die vrouw op nr. 41?', wordt er gevraagd wie ze is. Als ze zegt de moeder van de vrouw op nr.41 te zijn wordt ze apart genomen en men gaat met haar naar hun huis. Als ze thuis zijn aangekomen en Ineke vraagt aan de rechercheurs of 'die man' ook bloed aan zijn armen en benen had, kijken die elkaar verschrikt aan. Ze kunnen er in eerste instantie niets over zeggen. Maar dan toch krijgen ze stukje bij beetje het hele verhaal te horen voor zover het tot dan toe bekend is. Men heeft Simones lichaam, met messteken om het leven gebracht, gevonden in aanwezigheid van haar bebloede man en hun twee kinderen.

De politie heeft heel vroeg in die morgen een telefoontje van L.M.E. zelf gekregen. Hij noemt hun adres en hangt op. Negen minuten later treft de politie een al ontsloten woning aan en ze rennen naar de bovenverdieping. Daar zien ze een man en een vrouw op bed liggen: L.M.E. en Simone. Het bed en de vloer van de slaapkamer zijn besmeurd met bloed en de lichamen bewegen niet.

Ambulancemedewerkers incuberen de voor dood liggende gewonde L.M.E. 'Maar dat was niet nodig', vertelt Jan. 'De fantast simuleerde dat hij bewusteloos was, maar met een slang in je strot geduwd wil je wel reageren! Hij had zelfdoding geveinsd door zijn polsen en liezen door te snijden.'

Kan een mensenleven nog meer op zijn kop worden gezet? Te horen krijgen dat je dochter is omgebracht, niet meer leeft! Met twee kindertjes van 7 maanden en 2,5 jaar in dat lugubere huis! Niet veel later worden na overleg met arts en politie de kinderen op de armen van een rechercheur onder de hoede van Ineke en Jan gesteld.

Paniek: luiers, spenen, kindervoeding, babyshampoo, ledikantjes....en dat in shocktoestand. Familieleden brengen de eerste boodschappen op orde. 'Ik durfde niet eens de straat op', zegt Irene. Ze worden direct in het diepe gegooid; na een tiental jaren uit de kindzorgen te zijn en aan het begin van een rustige pensioentijd! Een enorme verandering in het leven van de familie waarbij er geen tijd gelaten wordt voor verwerking of herinnering.

Gelukkig hebben Irene en Jan een behoorlijk huis, maar daarom leent het zich nog niet direct voor twee extra kinderkamers. De meeste boeken worden verwijderd, Jan zijn zo geliefde drumstel gaat de deur uit en alle overbodige dingen gaan op de schop. De logeerkamer wordt verbouwd en het huis wordt weer zo ingericht dat twee kinderen kunnen opgroeien binnen hun eigen ruimte. Irene vertelt: 'Ik zie Jan nog zo de eerste dag zitten met een baby van zeven maanden op schoot om hem de fles te geven, onhandig en oh zo triest gegeven de omstandigheden'. Jan daarop: 'Het is afschuwelijk wat er gebeurde maar de kinderen mogen dat niet zo voelen, dat hebben we altijd voor ogen gehouden!'

Ondanks dat L.M.E. zegt zich niet te kunnen herinneren dat hij Simone heeft doodgestoken: hij had een black-out en werd pas wakker toen het was gebeurd, komt hij er niet mee weg. 'Hij wist precies waar hij moest steken', zegt Jan. 'Hij had een doek om het mes vastgeplakt om ervoor te zorgen dat het niet uit zijn hand zou glijden'. Politieonderzoek wijst uit d.d. 24 juni, 23.15 uur, zoektermen op de computer van L: messteek; messteek hartstreek; killing people; killing methods; fastest way to kill.

Voor de eerste zitting stuurt L.M.E. naar familie en bekenden een uitnodiging, bijgesloten met een collage van foto's en indrukken van een compleet en gelukkig gezinnetje. Zelfs de Officier van Justitie krijgt hiervan pijn in haar buik. Niet voor niets wordt vastgesteld: bovengemiddeld intelligent; syndroom van Asperger; een persoonlijkheids-

stoornis met narcistische, passief-agressieve, obsessief-compulsieve en theatrale trekken. Hij is rigide en heeft een zeer beperkt gevoelsleven. 'Het ontbreekt hem aan inzicht in zijn eigen gevoelswereld en in die van een ander', schrijven de deskundigen. 'Om zich te kunnen handhaven in het dagelijks leven speelt hij de rol die op dat moment passend is. Er is geen empathie en hij is niet in staat om te gaan met negatieve emoties'.

Naast de rouwverwerking, de opvang van de kinderen en emoties aangaande de rechtsgang, dient Jan als executeur-testamentair ook nog een aantal zaken te regelen. De woning, de auto van Simone en lopende zaken dienen te worden afgewerkt. Al in de fatale nacht heeft L.M.E. middels internetten een deel van de bankrekening van Simone overgeheveld. De auto van Simone wordt door de familie van L.M.E. brutaal van het erf afgereden. Dezelfde familie zet een ander slot in de woning, enz. Hypothecaire afschrijvingen van de rekening van Simone gaan gewoon door zolang de woning niet verkocht is en als de woning eenmaal verkocht is blijkt de rekening leeg te zijn. 'Met heel veel moeite is alles wel verhaald', vertelt Jan 'en zijn ook doorgelopen uitkeringen en geld nota bene voor de kinderopvang bij hem teruggevorderd'.

De eerste paar maanden staan de kinderen nog onder het gezag van L.M.E. Hij wil contact met zijn kinderen en dat wordt door Jeugdzorg gesteund: ze vinden dat hij de kinderen moet kunnen zien. Hij denkt vanuit de gevangenis de regie te kunnen houden in de veronderstelling dat hij toch zo weer op vrije voeten is. Allerlei civiele zaken spelen zoals een te benoemen omgangsregeling, hoe om te gaan met foto's en informatievoorziening. Hierdoor raken Ineke en Jan danig gebouilleerd met Jeugdzorg. Vanwege de aangetoonde stoornissen bij L.M.E. zijn Ineke en Jan bang dat hij tijdens een bezoek zijn kinderen wat aan doet en ze verzetten zich dan ook hevig tegen de medewerking van Jeugdzorg. L.M.E. komt met een citaat uit een wetenschappelijk boekwerk van prof. dr. W.H.G. Wolters:... *dat het voor de kinderen belangrijk is om contact te blijven onderhouden met hun overblijvende ouder.*

Het document wordt door Jan in de bibliotheek geraadpleegd en op dezelfde bladzijde wordt de stelling aangetroffen met de aanvulling: *tenzij de vader last heeft van persoonlijkheidsstoornissen.* Het vraagt de familie van Kleef ontzettend veel energie om de wil van de vader en de onwil van Jeugdzorg te pareren. Na diverse procedures gaat –gelukkig voor dat moment- de voogdij over naar Jeugdzorg. L.M.E. is dan inmiddels in hoger beroep veroordeeld tot 12 jaar cel en tbs. Uiteindelijk zijn ze wel blij met de buffer die Jeugdzorg functioneel voor ze creëert.

Door de trainerende houding van L.M.E. wordt ook de nalatenschap niet afgerond. Als de notaris wat vraagt krijgt hij van L.M.E. vijf kantjes tekst. Uiteindelijk heeft Jeugdzorg de notaris betaald en heeft men de handen ervan afgetrokken omdat het een gebed zonder einde blijkt te zijn. Inmiddels is Jeugdzorg bereid om de voogdij over te dragen. Jan zegt hierover 'we vinden het prima zo, laat Jeugdzorg maar als verantwoordelijke fungeren. Wij hebben absoluut geen behoefte om in welke vorm dan ook in contact te moeten treden met L.M.E.'.

'Hectische jaren, vooral de eerste vijf jaar', vertelt Jan. Ineke vult aan met 'de kinderen hebben ons ondanks alle narigheid er doorheen gesleept. Zij gaven ons zo veel positieve energie om door te gaan'. 'Ja, hoewel we de eerste jaren om half tien totaal versleten ons mandje opzochten', vult Jan aan.

Met de kinderen gaat het prima. Trots kijken Ineke en Jan op de twee terug en zijn blij dat ze hen buiten alle problemen hebben kunnen houden en ze zoveel mogelijk een vertrouwde en liefdevolle omgeving hebben kunnen bieden. Daarin houdt de verantwoordelijkheid voor Ineke en Jan nooit op; het is en blijft een zorg tot ze volwassen zijn.

L.M.E. woont sinds vorig jaar in Groningen. Weliswaar nog onder tbs maar met voorwaardelijk ontslag van dwangverpleging. 'Ze weten totaal niet meer wat ze met hem aan moeten', zegt Jan 'en dat kan juist zo verrassend zijn. Twee onafhankelijke deskundigen hebben hem onderzocht en hebben beiden gezegd: het heeft geen zin meer dat hij in de tbs-kliniek blijft zitten. Dat is frustrerend voor de kliniek en voor hem. Zelf zegt hij dat hij de kinderen nooit iets zal aandoen, maar wij zijn bang voor recidive als de kinderen hem bijvoorbeeld afwijzen. Over het gevaar voor kinderen praten deskundigen of de rechter eigenlijk helemaal niet'.

Jan beschouwt het als zijn taak om op te komen voor de belangen van nabestaanden van geweldsslachtoffers. Reden ook om jaren geleden in het bestuur van de VOVK toe te treden en sinds 2014 ook tot de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers (FNG). Een speerpunt van de FNG is het bewerkstelligen van spreekrecht bij tbs-verlengingszittingen. Juist omdat dan het belang van nabestaanden en kinderen ondersneeuwt ten opzichte van de centrale vraagstelling of beëindiging van de tbs maatregel goed is voor de 'veroordeelde'. Een ander speerpunt is om de wettelijk geregelde omgangsregeling tussen de overblijvende ouder (de dader) en kinderen te veranderen.

'Wij moeten nu aantonen dat een omgangsregeling niet goed is en dat dient eigenlijk omgedraaid te worden' en hij vertelt dat er onderzoek door het Ministerie van Justitie gedaan wordt naar het aanpassen van de wetsregel. Je moet het zodanig veranderen dat de ouder niet als eerste belangrijkheid wordt gezien maar het belang van het kind voor gaat.

Intussen komt Albert Jan tijdens zijn middagpauze thuis en Irene verontschuldigt zich. Ze moet een boterham voor hem klaarmaken. Ik zie de toewijding in haar en vraag me af of nu de oma of de moeder reageert. Het is een fijn onderwerp om mee af te sluiten. Vanaf de geboorte en de opvolgende oppasperiode zijn Ineke en Jan nou eenmaal opa en oma. Maar de hartsverhouding is uiteraard anders, hoe je het ook bekijkt of benoemt. Het is een meer dan warm gezinnetje waar de onderlinge genegenheid van afstraalt. Geleid door de ouderlijke zorg van opa Jan en oma Ineke. Een geweldig span, waardoor je zeker niet meer terugdenkt aan een inderhaast opgedoekt drumstel.

Rien Verbiest

Zij zijn niet dood.

*Wat leven heet is 't op en neer bewegen
van ons klein scheepje als het daalt en rijst;
en wat wij sterven noemen, is niet meer
dan dat wij op de verre kim verdwijnen.*

Zij zijn niet dood.

*Wij die vanaf het laaggeleden strand bespeuren
hoe door hun vaart de afstand vergroot,
wij zien niet wat gebeurt achter de einder,
wij noemen daarom hun verdwijning: dood.*

Zij zijn niet dood.

*Wij staan te laag en zijn bijziend
als zij de sfeer van ruimte en tijd ontzeilen;
zo komt het dat ons oog hun eind niet ziet,
wanneer het roer hun schip de eeuwigheid in
stuurt.*

Koos Geerds

Dag Wil,

De basisschool waar ik les heb gegeven tot en met de dag waarop Maaïke werd vermoord, heeft een paar jaar leeggestaan. Het aantal leerlingen was zo sterk afgenomen, dat de school moest worden gesloten. Een paar weken geleden werd het gebouw feestelijk weer in gebruik genomen door een gezondheidscentrum. Je kunt er nu terecht voor je huisarts, fysiotherapie, ergotherapie, jeugdpsycholoog en meer van die nuttige zaken.

Uiteraard zijn Ina en ik ook bij die opening geweest, al was het alleen maar uit nieuwsgierigheid: wat hebben ze met mijn school gedaan?

Welnu, alleen al de buitenkant was onherkenbaar en de binnenkant pas wanneer je heel diep nadacht: dit was mijn klas, hier stond mijn bureau en meer van dat soort nostalgie. En wampel: in de patio zat een stel collega's uit die tijd (!). Dan komt al gauw het verhaal rond Maaïke ter sprake en vooral de manier waarop dat bij die collega's aangekomen is.

's Middags waren er heel wat buurtbewoners die een kijkje kwamen nemen. Op een gegeven moment vroeg een mevrouw aan Ina wie altijd op 6 februari dat gedichtje in de krant maakte. Wat ik nou zo wonderlijk vind en tegelijk ook zo mooi, is het feit dat er zomaar op een onverwacht moment iemand is die naar Maaïke vraagt. Dat je merkt dat je dochter op zoveel verschillende plekken en in zoveel verschillende levens een rol blijft spelen. Ik heb daar geloof ik al wel eens eerder iets over geschreven, maar het blijft me verwonderen en het vervult me telkens weer met een warm gevoel. En ik ben er ook dankbaar voor.

Natuurlijk weet ik dat dit voor anderen in hun situatie ook wel eens heel anders kan zijn en vaak ook heel anders is. Maar toch blijf ik het bijzonder vinden, beide feiten: dat je kind hoewel het er niet meer is, toch bij velen 'aanwezig' is en dat het dus ook mogelijk is dat je kind als het ware vergeten is.

Maar hoe dan ook – je kind is er geweest en het heeft er toe gedaan.

Hartelijke groet, Paul

Dag Paul.

Ach ja, de basisschool en nu een gezondheidscentrum. Dat zijn zo van die momenten waarop je je kind huppelend ziet gaan. Nostalgie en herinneren. Herinneringen aan het kind dat zo gemist wordt.

De basisschool waar Caroline op zat, daar is nu een lege plek, hij werd afgebroken en er komen waarschijnlijk huizen op die plek. Er zal weer gewoond worden, en geweest, geleden en er zal ook feest worden gevierd. Zo gaat dat in de cirkel van het leven.

Destijds was er een vrijwilligster bij de VOVK, Anja. Als psycholoog begeleidde ze toen de gespreksgroepen. Met haar heb ik nog regelmatig contact. Zij verzorgt nu de opleidingen voor uitvaartverzorger. Regelmatig nodigt ze mij uit om voor de cursisten mijn verhaal te vertellen.

Dan lees ik voor uit mijn boek **Caroline** en neem de cursisten mee op een reis dwars door de rouw om het verlies van mijn kind. Daarna stellen ze vragen en merk ik hun betrokkenheid. De reacties zijn voor mij steeds weer een troost. Ik krijg het gevoel dat mijn verhaal overkomt. Ik laat Caroline ook weer even leven, ik vertel wie ze was en wie ze had kunnen worden. Een begaafd meisje met een heldere zangstem, Sinéad O'Connor was haar grote voorbeeld.

Wat we zo graag willen Paul, is toch dat ons kind niet wordt vergeten. Ik vind het mooi dat ik een steentje kan bijdragen aan de wijze waarop deze mensen de uitvaart van een geliefd persoon zullen gaan verzorgen. Zo draagt Caroline toch nog haar steentje bij in deze samenleving en zo neem ik haar mee tijdens mijn levenspad.

Haar naam

Staat geschreven

In de bloemen en de planten

In de vijver met de vissen

In de groene waterlissen

In een vogel in een boom

In een kikker in het gras

Zij vertellen mij

Hoe mooi en lief ze was

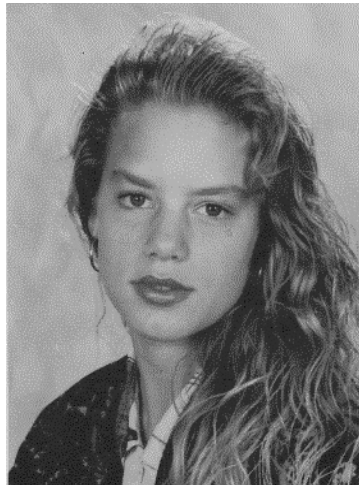
Hartelijke groet, Wil

WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2016

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Nicole van den Hurk</i>	* 04-07-1980	† 06-10-1995
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Joline van den Brink</i>	* 13-08-1970	† 04-07-2005
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Manuel Fetter</i>	* 18-08-1972	† 24-09-2004
<i>Pierre Weymans</i>	* 22-08-1987	† 22-12-2014
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Maziar Awari</i>	* 11-09-1981	† 17-09-2008
<i>Tjirk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijsen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Mascha Viersen</i>	* 13-09-1979	† 18-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Sander Groenewegen</i>	* 20-09-1990	† 17-12-2010
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997

Bas Stoker

Nicole van den Hurk

Mariëlla de Geus

Facco George Nieuwenhuis

Marjoke Filippo

Maurice Tielemans

Rebecca Muller

Cornelis Speksnijder

Eline Hellemons

Eli Hormann

Jeroen Polderman

Anja Bronkhorst

Pascal Jansen

Joline van den Brink

Pieter-Jorn Roorda

Marcello Janssen

Manuel Fetter

Pierre Weymans

Nicolette Beekenkamp

Caroline Pino

Felicita Oostdam

Henk Arends

Dorothée Overbosch

Barry Bennemeer

Maziar Awari

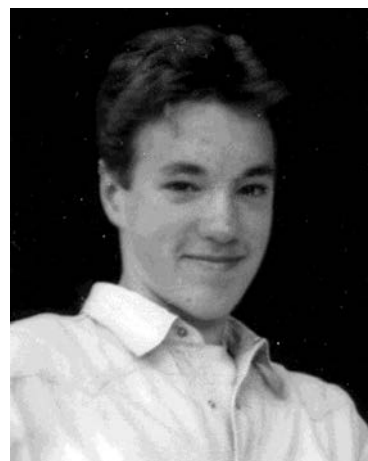
Tjirk van Wijk

Maurice Tijsen

Mascha Viersen

Wouter IJspelder

Sander Groenewegen

Hester van Nierop

Maaïke Kuiper

Bert Meester

Rectificatie

Tot onze spijt zijn in het vorige nummer van de Cocon de namen van Rik Vrolijk en Bert Meester verwisseld. Hiernaast ziet u hoe het had moeten zijn. Onze excuses voor deze pijnlijke fout. De redactie.

Rik Vrolijk

HET ALTAARTJE VAN

Miranda Olivier

Overal in huis vind je foto's van Miranda. In de slaapkamer, op de koelkast en uiteraard in dit hoekje dat ik voor haar heb ingericht. Er staat onder andere een glazen waxinelichtje met daarop een vlinder. Miranda was gek met vlinders, vooral witte vlinders. Ik heb er ook Mariabeeldjes neergezet. Ik ben nou eenmaal weg van Maria. Het is wel een beeldje terwijl ik van oorsprong Nederlands Hervormd ben, maar toch, de vrouw en moeder Maria spreekt me zo aan. Ook zij is haar kind op een afschuwelijke manier kwijtgeraakt. Daarom betekent de Paastijd ook veel voor me; het heeft me altijd al aangepreng. Jezus, aan de vooravond van zijn sterven met zijn discipelen in de tuin van Gethsemane. Zij allen vielen in slaap, hem in zijn doodsangst alleen achterlatend. Het is zo sprekend en zo herkenbaar. In het hoekje van de foto heb ik een gedichtje:

*Ik heb een doosje in mijn hart
daarin woont mijn Dochter heel apart
Het doosje staat een beetje open
dan kan ik zo bij je binnen lopen
Ik praat dan met jou over allerlei dingen
samen gaan we terug in onze herinneringen
Dingen die we samen hebben beleefd
als je nog had geleefd
Je troost mij dan weer voor een poosje
en weet ook dat jij voor altijd blijft
in dat heel aparte doosje.*

Het geheel is voor mij een waardevol herdenkingshoekje waar ik Miranda gedag en welterusten kan zeggen.

Rita de Jong

GECOMPLICEERDE ROUW

Risicofactoren voor gecompliceerde rouw zijn onder andere een plotselinge of geweldadige dood van een 'dierbare'. De dood van een dierbare is voor sommige mensen zo'n klap, dat ze het verlies niet kunnen accepteren en wegvlugten in hun eigen herinneringen. Psychologen spreken in zo'n geval van 'Gecompliceerde Rouw (1)'. Ongeveer zes maanden na het overlijden van een dierbare kunnen psychotherapeuten vaststellen of de nabestaande aan gecompliceerde rouw lijdt. Daarbij worden tien criteria (2) genoemd om een diagnose te stellen.

Samengevat kan men in 3 regels het totale proces van (gecompliceerde) rouw duiden:

Een hevig verlangen naar de overledenen en gebukt gaan onder de vergeefse wens hem/haar weer te zien.

Hoe meer zo iemand probeert pijnlijke gedachten aan de dood van de dierbare te verdringen, hoe erger het verdriet wordt.

en confrontatie met de smartelijke herinneringen kan helpen om het verlies te verwerken.

Naar aanleiding van dit 3^e punt, heb ik gedacht dat wanneer we de (smartelijke) herinneringen kunnen combineren met (nieuwe) rituelen, dit een acceptabele stap kan zijn in de rouw. Ik bedoel...het beeld van onze geliefden combineren met het wreedste bericht dat daarbij hoort. Voor zover er al sprake zou zijn van ongelof of zelfs ontkenning, wordt door het gezamenlijke beeld van een portretfoto en overlijdensberichten, rechtszaak e.d., ons het reële beeld voorgehouden. Daar kun je niet omheen. Je mind past zich aan die realiteit aan. Ik kreeg van moeder Rita de Jong een aantal krantenartikelen mee om het verhaal van haar dochter te completeren. En zo kwam ik op het idee om het verhaal van Miranda Olivier verder uit te werken. Wat ik daarvan heb gemaakt is hiernaast zichtbaar. Indien het uw interesse heeft kan ik misschien ook wat voor u betekenen.

1. Gelitz, C. (3, 2011). Als je een dierbare niet kunt vergeten 'gecompliceerde rouw'. Psyche & Brein, EOS, blz.82-89

2. Prolonged Grief Disorder: Validation of Criteria Proposed for DSM-V and ICD-11 in PLoS Medicine 6, 2009; e1000121

Destructieve relatie kwam tot fataal eind

Wat bewoog een doorgaans 20-jarige Miranda Olivier die stierf op 23 juni 1994 op 38-jarige leeftijd op 23 juni 1994 overleed op 23 juni 1994 gevolgen van een fatale handeling van een verdachte bij de doodsteken van Miranda Olivier op 23 juni 1994

Miranda Olivier

Zeven jaar celstraf voor doodslag op Miranda Olivier

Uitspraak

drank hij een fles wijn leeg. Rond negen uur 's ochtends belde hij een kennis, die de politie alarmeerde. In eerste instantie ontkende hij zijn betrokkenheid, maar kort daarna bekende hij zijn daad en nam hij afstand van zijn eerste verklaring.

Olivier overleed op 38-jarige leeftijd en liet drie dochters na. Vier nabestaanden maakten gisteren gebruik van hun spreekrecht. Ze worden bijgestaan advocaat Richard Korver uit Amsterdam. Oliviers zus vertelde dat ze twee weken voor de fatale avond nog gewaarschuwd had dat Miranda weg moest bij de 45-jarige. "Deze relatie wordt je dood", had ze gezegd. De familie lijdt onder het gemis van Olivier en sprak gisteren zijn hoop op gerechtigheid uit.

Eis
De officier van justitie eist zeven jaar celstraf tegen de man. Moordacht ze niet van toepassing, doodslag wel. De verdachte stak uit boosheid en handelde niet met voorbedachten rade. De officier denkt dat de relatie tussen beiden een strohalm was voor de verdachte en dat

Olivier die stierf op 23 juni 1994 op 38-jarige leeftijd en liet drie dochters na. Vier nabestaanden maakten gisteren gebruik van hun spreekrecht. Ze worden bijgestaan advocaat Richard Korver uit Amsterdam. Oliviers zus vertelde dat ze twee weken voor de fatale avond nog gewaarschuwd had dat Miranda weg moest bij de 45-jarige. "Deze relatie wordt je dood", had ze gezegd. De familie lijdt onder het gemis van Olivier en sprak gisteren zijn hoop op gerechtigheid uit.

Wat Van der Goot de rechtbank het bijgister vier jaar, waarvan een waardelijk. In dat geval is hij nog een gewone psychiatische behandeling opgelegd. Bij een langere straf zou de verdachte dan is alleen ths een nu juist een brug te de de advocaat het a deskundigen. Om p bepleitte hij secund kent: in het geval d meegaat in zijn eer 'kale' celstraf van z bank doet op woen uitspraak.

Schadevergoeding Verdachte krijgt grafverbod

De 45-jarige verdachte zal het graf van het slachtoffer Miranda

kunnen gaan en niet tegenkomen

Wim Brands / David Grossman

Bij wijze van in memoriam herhaalde de VPRO op 17 april een portret van David Grossman dat Wim Brands maakte in de reeks 'Boeken op reis'. In de Cocon van maart hebben we bij de boekbespreking het werk 'Uit de tijd vallen' van Grossman besproken. In de VPRO-uitzending komt de totstandkoming van dit boek aan de orde, in relatie met het overlijden van zijn zoon in die periode. Een opmerkelijk interview dat op enig moment tot de vraagstelling komt:

“Heb je soms geprobeerd woorden te vinden voor de rouw, woorden die je niet kon vinden, na de dood van je zoon?”

Ik schreef dit omdat dat de enige manier is om mijn leven te begrijpen. En ik had het gevoel dat ik een nieuwe werkelijkheid werd ingesleurd. Ik had het gevoel dat ik exact de nuance ervan had getroffen. Als zoiets gebeurt is je eerste reactie dat je iets volledig fysieks wilt doen: naar het einde van de wereld te willen rennen, de hoogste toren te beklimmen en je ziel uit je lijf schreeuwen. Iets doen, te boksen, een gat in de grond graven en daarin te gaan liggen (zoals iemand dat in mijn boek deed).

Maar na een tijdje krijg je het gevoel dat je het met woorden moet doen. Dat maakt ons tot mensen, we moeten de dingen bij hun naam noemen. We hebben woorden nodig om iets te benoemen, zo zijn wij aanwezig in de wereld.

Het eerste wat Adam deed in het Paradijs volgens Genesis 3, is dat God hen dieren bracht en dat hij die bij naam noemde. Als je iets een naam geeft, als je dat ding bij de naam noemt, is dat ding op eens van jou en jij bent van dat ding, op een nieuwe manier.

Ik had woorden nodig, want in zulke tijden, zoals in het eerste jaar, zeggen mensen clichés, ook zij hebben geen woorden. Dus je krijgt een stroom clichés over je heen. Ze zeggen de gebruikelijke dingen, het is bijna beledigend om ze te herhalen. Godsdienstige mensen hebben hun eigen gebruikelijke frasen zoals 'God zal je troosten'. Niet-godsdienstige mensen, zeggen 'wees sterk, wees een man', alsof je sterk kunt worden omdat zij het zeggen. Je hebt verschillende frasen in het Hebreeuws voor zo'n moment.

Als iemand een cliché tegen je uit, vooral als je geen basis hebt, als je helemaal naakt en een en al pijn bent, dan doet het nog meer pijn.

Het enige wat je op zo'n moment nodig hebt is iets dat op jou persoonlijk is toegesneden. En dat bracht me er toe om weer te gaan schrijven.

“En wat heb je ontdekt over het schrijven van rouw?”

Wat ik ontdekt heb is hoe persoonlijk, individueel en verschillend alle rouw is. Hoe belangrijk het is om niet te bezwijken voor de verleiding om het verdriet af te dekken met steeds meer verbandjes maar er juist zo veel mogelijk contact mee te houden. Niet op een masochistische manier. Maar te proberen in staat te zijn om te vergeten zonder te doden en te herinneren zonder er aan dood te gaan. Zonder er aan dood te gaan omdat het zo pijnlijk is. Een uitweg zoeken -en daar werk ik nog steeds aan- is me nog niet gelukt. Maar ik weet nu iets meer dan dat ik eerst wist. Ik dacht altijd dat de dood een monolithische hermetische dimensie was. Het is het einde. En niemand is ooit die grens overgegaan in de miljoenen jaren dat we op deze aarde zijn. Niemand weet wat er aan gene zijde is gebeurd, mensen kunnen er naar gissen ze hebben godsdienstige overtuigingen. Men schrijft er boeken over, maar niemand kan het weten.

Ik weet wel wat anders, niet wat er aan gene zijde gebeurt maar wel dat er één manier is waarop wij mensen een heel klein beetje kunnen afkrabbelen, een klein millimetertje, van de buitenste laag van die dimensie, de dood en dat is via de kunst. Kunst zoals b.v. schrijven, theater, muziek, film.

Alleen op die manier kunnen we samen zijn met dingen, en het verlies ervan, tegelijkertijd. En wat ook belangrijk is om terug te keren van dat punt, want anders ga je echt dood, ook al leef je nog. Als je niet terugkeert van de plek waar je nog steeds de hartenklop en de warmte kunt voelen van diegene die je hebt verloren. Als je niet de kracht hebt daar vandaag terug te keren, dan zul je sterven.

“Ben jij teruggekeerd?”

Gedeeltelijk. Het verdriet is er nog en het gevoel van verlies is nog steeds erg aanwezig, maar ik ben hier en ik schrijf, ik heb mijn familie en ik houd van ze en ik heb vrienden waarom ik geef. En elke morgen als ik wakker word, ben ik blij met de nieuwe dag. Als ik naar mijn werkkamer ga voel ik me soms als een kind want ik weet dat me misschien een grote verrassing wacht waarop ik totaal niet gerekend had. Dat gebeurt niet elke dag of elke week, maar als het gebeurt, maakt het alles goed. Ik denk dat ik nog steeds heel benieuwd ben naar alles. Naar het leven, vooral naar mensen.

HERDENKEN: EEN DAGJE UIT?

World War Two Today. Fotografie van Roger Cremers, Verzetsmuseum te Amsterdam t/m 25 september 2016.

Het is 3 mei, een dag voor de Dag van de Dodenherdenking en ik besluit het Verzetsmuseum te Amsterdam te bezoeken. Specifiek voor de tijdelijke tentoonstelling World War Two Day van de Nederlander Roger Cremers. Cremers (1972) won in 2009 de eerste prijs in de categorie 'Arts and Entertainment' van de World Press Photo met zijn reeks over toerisme in Auschwitz. Ik citeer uit de aankondiging op de website:

'Nieuwe manieren om te gedenken

Hoe verder de Tweede Wereldoorlog achter ons ligt, des te intensiever lijkt hij te worden beleefd. Overall in Europa zoeken mensen naar nieuwe manieren om de Tweede Wereldoorlog te gedenken. Herdenken verandert met de tijd; het wordt zowel abstracter als persoonlijker. Om dit fenomeen vast te leggen trekt Cremers sinds 2008 door heel Europa en fotografeert hij onder meer re-enactments, groepstoerisme naar voormalige concentratiekampen en opgravingen van slachtoffers van de slag om Stalingrad. Cremer zoekt naar een antwoord op *de vraag of de oorlog is verworpen tot een attractie*.

Hij bespeurt daarbij dat de grens vervaagt tussen herdenking en belevenis, tussen herinnering en vermaak en dat als zodanig de grens tussen herdenken en beleven diffuus is'.

Deze geweldige tentoonstelling accentueert inderdaad zijn 'conclusie' met mooie foto's. Enkele voorbeelden zijn o.a.

Met veel nadruk op persoonlijke expressie het naspelen van veldslagen

Het in busjes laten rondrijden op concentratiekampen als waren het 'de Beekse Bergen'

Je laten fotograferen voor Hitlers bunker met het brengen van zijn groet.

De 'conclusie' van Cremer zet mij toch aan het denken. In hoeverre is voor mij het herdenken aan mijn Reinier nog een tegenwicht aan mijn zielenpijn? In hoeverre zijn wij –juist bij (een) specifiek gedenken- meer verbonden met de ziel van ons kind?

Doen wij aan gemeenschappelijk herdenken omdat wij ons innig verbonden voelen, er deel van zijn, of omdat we niet kunnen uitstaan dat we er niet bij zijn geweest, dat we iets gemist hebben?

Is de derde zaterdag in september voor ons een dagje uit? Ik besluit voordat ik tot enig oordeel kom het aan Jack Keizer voor te leggen. De trekker van de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers moet daar toch zeker een idee over hebben?

Het antwoord van Jack Keizer is als volgt op 2016-05-07 (het weekend voorafgaand aan het overlijden van Remy).

"De vraagstelling is inderdaad interessant en eigenlijk heb ik er nog niet zo over nagedacht.

Ik zie deze dag echt als een herdenkingsdag en dan met name het officiële gedeelte. De vaste momenten als de twee minuten stilte, het voorlezen van de namen, het lopen met het lint waarbij onze handen net boven de naam van onze dierbare het lint vastgrijpen, het luisteren naar de vocale nummers met hun bijzondere teksten ("kon ik nog maar even bij je zijn" of "zeg me dat het niet zo is"....), het kijken naar de foto's op de fototafel, zijn voor mij momenten waarbij ik heel dicht bij mijn Pascal ben. Deze momenten voelen bepaald niet alsof het een dagje uit is.

Maar dan is daar het moment dat het zwaartepunt achter de rug is, de ergste emoties zijn weggeëbd en de tranen zijn droog gedept. Dan is daar het moment dat de gezelligheid weer een beetje begint terug te komen en niet alleen over de 'zware' dingen wordt gesproken. Diverse onderwerpen worden besproken, met in de ene hand een drankje naar keuze en in de andere hand wat knabbelnootjes; net als bij een dagje uit.

Maar toch, maar toch.....het lijkt mij dat niemand een dergelijke 'uitje' wilt meemaken. Immers ons aller aanwezigheid heeft te maken met slechts 1 ding: de gewelddadige dood van ons kind".

En zo is het ook Jack, ik denk dat je het heel goed hebt gepareerd. En wat is er mis met -na het herleven en delen van onze gezamenlijke pijn - het leven met elkaar weer op te pakken. Juist op zo'n dag. Een dag alleen voor ons, met de wind van de ziel van ons kind in de rug!

Rien Verbiest

Op zaterdag 21 mei 2016 zijn er in De Wijk (Drente) weer nieuwe naamplaatjes bevestigd aan de Muur tegen Geweld.

Maar eerst was er de ontvangst met koffie en krentenwegge. De bijeenkomst werd geopend met viool- en fluitspel, waarna de voorzitter van de Stichting ieder welkom heette.

Bij de muur werd na het noemen van de naam het naamplaatje door nabestaanden aan de muur bevestigd. De namen van alle dierbaren van wie een naamplaatje aan de muur hing werden genoemd, waarna een minuut stilte in acht werd genomen.

De plechtigheid werd besloten met het ont-hullen van de naam. De ontwerpster van de muur, Irene Drooglever Fortuyn, vertelde over de geschiedenis van De Muur en omdat

het onbevattelijk is wat ons allen is overkomen, heeft zij de naam 'Het Onbevattelijke' voor deze muur bedacht.

Dankzij de perfecte organisatie was het geheel een indrukwekkend gebeuren. Gelukkig was er ook ruimschoots gelegenheid om met elkaar te spreken, want het samen beleven van zo'n dag is misschien wel het meest indrukwekkende.

Paul Kuiper

NIEUWE RITUELEN van Annegien Ochtman-de Boer. Annegien geeft vanuit haar ervaringen als dominee in dit boek de ontwikkeling van rituelen weer. Waren de kerkelijke tradities rijk aan rituelen, met de ontkerkelijking van Nederland zijn daar vele van verdwenen uit ons dagelijks leven. De laatste jaren zien we echter een revival van het ritueel; kennelijk is de behoefte eraan niet verdwenen.

Er wordt ingegaan op allerlei momenten die in een mensenleven aandacht behoeven met toepassing van rituelen, zoals geboorte, levensverbintenissen, scheiding en afscheid van het leven. Bij elk hoofdstuk beschrijft ze de historie vanuit de grote wereldgodsdiensten. Gevolgd door nieuwe ontwikkelingen en een plan van aanpak. Ze sluit de hoofdstukken af met ervaringsverhalen die zeer boeiend zijn. Het boek geeft zo een ruim zicht op allerlei rituelen en hoe die worden toegepast, meer dan alleen maar specifiek bij de rouwverwerking.

Bij het onderwerp 'afscheid van het leven' worden de gebruiken bij vijf afzonderlijke religies vermeld. Misschien niet nieuw maar wel het noemen waard zijn bijvoorbeeld deze traditionele rouwrituelen.

Christelijke uitvaart: een Engelse traditie is om na een begrafenis in kleine kring binnen een week, na een paar weken een memorial in aanwezigheid van velen te houden.

Joodse: bij het hoofd van de overledene zet men (direct) een kaarsje. Het is een symbool van de ziel en wordt een jaar lang brandende gehouden.

Islam: een overledene dient zo snel mogelijk begraven te worden, omdat hij lijdt zolang hij onder de levenden is. Vrienden koken de eerste drie dagen voor de rouwende familie.

Het geheel is een alleraardigst en goed leesbaar werk geworden dat een goed beeld geeft van de rituelen in de ruimste zin van het woord.

ISBN 978 94 6250 084 6, €19,95

Van der Steur komt er niet uit met advocaten
 2 Maart. De onderhandelingen tussen het ministerie van Veiligheid en Justitie en twee verenigingen van strafrechtadvocaten zijn op niets uitgelopen. Het ministerie en de advocaten hebben gesproken over de invulling van het recht van verdachten om per 1 maart een advocaat bij een verhoor aanwezig te hebben. Struikelblok is de inhoudelijke invulling van dit recht. Advocaten willen tijdens een verhoor een actieve houding innemen, maar het ministerie vindt dat een advocaat alleen voor of na een verhoor met zijn cliënt mag spreken. Ook over de vergoeding voor deze nieuwe vorm van bijstand kunnen de minister en de advocaten het niet eens worden. De verenigingen NVSA en NVJSA kondigden in februari aan dat zij de Nederlandse staat dagvaarden, omdat de bijstand zoals het ministerie die voor ogen heeft in strijd is met Europese regelgeving.

18 procent slachtoffer criminaliteit

2 Maart. chttien procent van de bevolking is vorig jaar slachtoffer geworden van criminaliteit. Dat is net iets minder dan het jaar daarvoor (1 procent). Er waren vooral minder slachtoffers van vermogensdelicten en vandalisme. Dat blijkt uit de Veiligheidsmonitor 2015 van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS), het ministerie van Veiligheid en Justitie, de Nationale Politie en gemeenten. Het aantal jeugdige daders (12 tot 18 jaar) is ook weer gedaald. Het aantal mensen dat slachtoffer werd van cybercrime was vorig jaar ongeveer gelijk aan voorgaande jaren (11 procent). Wel werden minder mensen slachtoffer van skimming, phishing en hacking. Meer mensen waren de dupe van koop- en verkoopfraude. 36 procent voelt zich wel eens onveilig. Dat is vergelijkbaar met vorig jaar. Over een periode van tien jaar gezien, voelen mensen zich steeds veiliger.

Dijkhoff vervroegt onderzoek in gevangenis-
sen 4 maart. Staatssecretaris Klaas Dijkhoff (Veiligheid en Justitie) maakt extra vaart met een inspectie naar mogelijke smokkelwaar en de houding van het personeel in gevangenis. Die inspectie zat al wel in de pijplijn, maar naar aanleiding van krantenberichten vervroegt de bewindsman het onderzoek van de zomer naar het voorjaar. Dat schrijft hij vrijdag in antwoord op vragen van PVV, CDA en SP. Zij sloegen alarm na berichten in De Telegraaf over met name de gevangenis in Alphen aan den Rijn. Daar zouden de banden tussen sommige bewaarders en gevangenen wel erg innig zijn. Aanstaande celinspecties zouden weleens worden verraden en ook zou er smokkelwaar binnenkomen.

Aantal vergunningen voor vuurwapens blijft dalen
 8 Maart. De politie heeft voor het vierde achtereenvolgende jaar minder vergunningen voor vuurwapens verleend. Het aantal vergunningen daalde van 72.645 naar 72.086. Sinds de schietpartij in Alphen aan den Rijn op 9 april 2011 controleert de politie strenger op de achtergronden van aanvragers. Er worden echter ook minder vergunningen aangevraagd, blijkt uit cijfers die NU.nl via de Wet openbaarheid bestuur bij de politie heeft opgevraagd. Het aantal geweigerde en ingetrokken vergunningen daalde voor het derde jaar op rij. In 2012 werden de richtlijnen naar aanleiding van het drama in Alphen aan den Rijn van kracht, dus het in dat jaar lag het aantal niet verleende vergunningen op 465. Vorig jaar was dat nog 274.

Nationale politie kost zeker 250 miljoen extra
 20 Maart. De kosten van de vorming van de Nationale Politie lopen met nog eens 250 à 300 miljoen euro op. Dat schrijft het accountantsbureau PWC in een nog vertrouwelijke rapportage aan minister Van der Steur van Veiligheid en Justitie, bevestigen bronnen aan RTL Nieuws en het NOS Journaal. Vorig jaar was er al een tekort op de begroting van de Nationale Politie van eenmalig 230 miljoen euro. Volgens ingewijden is nu opnieuw extra geld nodig om 'ervoor te zorgen dat de politie op sterkte komt zodat ze aan de eisen voldoet die aan haar zijn gesteld'. Van der Steur wil het PWC-rapport snel naar de Kamer sturen maar volgens de berichten vindt minister Dijsselbloem (financiën) dat Van der Steur het geld op zijn begroting moet vinden. Van der Steur wijst erop dat de Kamer verder bezuinigen op zijn departement hoogstwaarschijnlijk onaanvaardbaar vindt. De extra kosten die de politie maakt om de instroom van vluchtelingen in goede banen te leiden, zijn door PWC niet berekend, net zomin als de extra kosten voor terrorismebestrijding. Bij elkaar zou dat om 150 miljoen euro extra gaan.

Bezorgdheid om sluiten van gevangenissen

21 Maart. De mededeling van minister Van der Steur dat komende jaren veel gevangenissen in Nederland gaan sluiten, leidde maandag tot bezorgdheid. De SP wil het "afbraakplan" in de prullenbak zien. Het CDA is verbaasd, omdat er nog altijd duizenden veroordeelden vrij rond lopen die een celstraf opgelegd hebben gekregen. Vakbond FNV Overheid vreest dat 1900 arbeidsplaatsen verloren gaan. Volgens het kabinet is sluiting van meer gevangenissen onvermijdelijk omdat er steeds meer cellen leegstaan. Dat komt onder meer door de daling van de criminaliteit en doordat rechters minder lange straffen opleggen. Momenteel staat een derde van de cellen leeg. Het ministerie stelt niet door te kunnen gaan met het financieren van deze leegstand. Bij ongewijzigd beleid zullen in 2021 circa 3000 plaatsen in het gevangeniswezen en de vreemdelingenbewaring onbezet zijn en bijna driehonderd in de jeugdinrichtingen. De Dienst Justitiële Inrichtingen moet voor de zomer een plan opstellen.

Leden antiterreureenheid huren advocaat in 1 April. Ongeveer twintig leden van de Dienst Speciale Interventies (DSI) hebben een advocaat in de arm genomen voor betere arbeidsomstandigheden. Dat zegt hun advocaat Maarten van Gelderen na een bericht in De Telegraaf. De kwestie bij de antiterreureenheid gaat vooral over uren die later ingehaald moeten worden. „De leden worden continu ingezet, en dat levert veel stress en werkdruk op”, aldus Van Gelderen. „Ze werken zich al een slag in de rondte.” De politieleiding overtreedt hiermee volgens de advocaat een bepaling uit de cao. „De bezwarencommissie heeft ons al in het gelijk gesteld. Het is nu wachten tot de leiding reageert. Doen ze dat niet, dan gaan we het aanklaarten bij de rechter.” De Telegraaf repte vrijdag van een verziekte werksfeer bij DSI of andere specialistische politieteams, maar dit werd door de politietop ontkend.

Onbeperkt spreekrecht voor slachtoffers 5 april. Slachtoffers van ernstige misdrijven of hun nabestaanden mogen voortaan zeggen wat ze willen in de rechtszaal. Daartoe wordt het spreekrecht dat nu al bestaat, uitgebreid. De Eerste Kamer was dinsdag positief over een wetsvoorstel hiertoe van justitieminister Ard van der Steur. Tot nu toe mogen slachtoffers alleen vertellen wat het misdrijf voor hen persoonlijk betekent. Straks mogen ze ook zeggen wat ze vinden van de schuld van de verdachte en wat de straf zou moeten worden.

‘Team was dicht bij Kris en Lianne’

6 april. Een team dat in de eerste dagen na de verdwijning van Kris Kremers en Lianne Froom in 2014 in Panama naar de vrouwen op zoek is gegaan, is op een paar honderd meter afstand van hen gestopt met zoeken. Dat zegt Peter Froom, de vader van Lianne, in een documentaire die donderdag wordt uitgezonden door BNN, zo meldt de NOS. De vrouwen waren op dat moment waarschijnlijk nog in leven, omdat hun telefoon dagen na de vermissing nog is gebruikt.

Volgens Froom hebben reddingshonden een signaal afgegeven in het gebied waar later resten en spullen van de vrouwen werden gevonden. „Normaal slaan honden aan als ze iets bespeuren, alleen die honden hebben toen getwijfeld”, zegt hij in de documentaire. De begeleidster van de honden heeft hem laten weten dat ze nog altijd spijt heeft dat ze toen niet heeft doorgezocht.

Nederland telt honderden zwijgende getuigen

16 april. Honderden mensen in Nederland hebben vermoedelijk informatie over onopgeloste moordzaken.

Het is vaak cruciale informatie die kan leiden tot opheldering van een zaak. Probleem is dat deze mensen die informatie niet willen of durven delen met de politie. Dat stelt een rechedeskundige van de Nationale Politie in een onderzoek dat ze verrichtte voor haar opleiding Master of Criminaliteit Investigation. Zij onderzocht samen met een Haagse rechedeskundige 48 moordzaken die de politie in eerste instantie niet wist op te lossen, maar die later als zogenoemde Cold case alsnog met succes werden afgerond.

EenVandaag: 'Beveiliging PI Vught zo lek als een mandje' 18 april. De beveiliging van de gevangenis (PI) in Vught is zo lek als een mandje. Wapens en drugs komen moeiteloos de zwaarbewaakte gevangenis binnen. Gewelddincidenten en ontsnappingen liggen op de loer. Dat zeggen bronnen, waaronder medewerkers, ex-gedetineerden en advocaten, maandag tegen EenVandaag. Eerder kwam de PI Vught al zwaar onder vuur te liggen na een serie veiligheidsincidenten.

Meer schadevergoedingen voor ex-verdachten

18 april 2016. Zo'n 17.600 ex-verdachten hebben in 2015 een schadevergoeding gekregen, omdat ze onterecht vastzaten of schade leden. Dat zijn er 3.300 meer dan een jaar eerder, blijkt uit cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). In totaal werd er bijna 28 miljoen euro uitgekeerd

'Aanvalsplan tegen criminelen'

19 april. Minister Van der Steur (V & J) toont te weinig ambitie bij de bestrijding van criminelen. Dat zegt, opvallend genoeg, zijn eigen VVD. Die partij wil dat hij met een aanvalsplan komt waarmee de ophelderingspercentages opgekrikt kunnen worden. De liberalen in de Tweede Kamer zijn gefrustreerd dat er nog steeds zo weinig misdrijven worden opgelost.

Tablet voor gedetineerden

19 april. Duizenden gevangenen kunnen waarschijnlijk vanaf volgend jaar beschikken over een tablet. In hun cel kunnen ze daarmee televisie kijken, boodschappen doen, een cursus volgen maar ook zelf hun bezoek inplannen. Een woordvoerder van het ministerie van Veiligheid en Justitie bevestigt dinsdag berichtgeving daarover in het AD. Het verlenen van de tablets is onderdeel van een breder programma om gevangenen moderner te maken en gedetineerden meer verantwoordelijkheid te geven. Alleen goedgekeurde websites waar gevangenen praktische zaken kunnen regelen mogen worden bezocht.

Telegraaf: Bajes-azc geplunderd

22 april Asielzoekers die een half jaar in de gevangenis van Alphen aan den Rijn zijn opgevangen, hebben het gebouw gestript. Hoewel de Dienst Justitiële Inrichtingen de diefstal in de doofpot stopt, blijkt uit interne documenten dat er wel degelijk een grootschalige roof heeft plaatsgevonden, aldus De Telegraaf. Goed ingevoerde bronnen meldden eerder aan de krant dat onder andere veel televisieschermen zouden zijn verdwenen. In de bajes van Alphen aan den Rijn werden sinds oktober 1140 vluchtelingen een half jaar gehuisvest. Inmiddels wordt de gevangenis weer gereed gemaakt voor het herbergen van 268 arrestanten. De schermen werden volgens de bronnen door de opgevangen asielzoekers verkocht.

Onderzoek naar onrust bewakers en beveiligers

22 april. De politiechef van de Landelijke Eenheid gaat snel kijken naar „wat er aan de hand is" bij de staatsdienst Bewaken en Beveiligen (DBB). De dienst beveiligt het Koninklijk Huis en politici. „Of er iets mis is bij de DBB, dat is nog onbekend", aldus van der Steur (Justitie) vrijdag. Maar een hoge werkdruk moet natuurlijk worden opgelost, zei hij. Volgens De Telegraaf rommelt het stevig binnen de DBB. De leiding van de Landelijke Eenheid waaronder de DBB valt, zou de onvrede en de erg grote werkdruk erkennen. Medewerkers wijzen, behalve op de druk, ook op gesjoemel door chefs met dienstwagens en een angstcultuur. Ze treden anoniem naar buiten omdat ze in hun ogen binnen de organisatie niet serieus worden genomen.

De Volkskrant: 'NFI is een puinhoop'

23 april. Bij het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) is het een puinhoop. Dat zeggen medewerkers in gesprekken met de Volkskrant, waar het dagblad zaterdag melding van doet. Zo worden onderzoeken niet op tijd afgerond, stijgen de levertijden en zijn robots 'onder curatele gesteld' omdat ze DNA-monsters mogelijk ruïneren als gevolg van programmeerfouten. Volgens Marnix Hoitink, voorzitter van de ondernemingsraad, is door die programmeerfouten waarschijnlijk bewijs voor strafzaken verloren gegaan.

Verdachte liquidatie was met verlof 4 mei

29 april. De 23-jarige man uit Rosmalen die is opgepakt op verdenking van betrokkenheid bij het doodschieten van een 37-jarige man vorige maand in IJsselstein, was op het moment van het incident op proefverlof. Dat meldt WNL op basis van bronnen. De man was veroordeeld tot jeugd-tbs en zat in een resocialisatietraject. Het incident vond 17 april plaats.

Extra onderzoek De Pompekliniek niet nodig

6 mei. Aanvullend onderzoek naar de Nijmeegse tbs-instelling De Pompekliniek is niet nodig. Dat zegt een woordvoerder van het ministerie van Veiligheid en Justitie in een interview met De Gelderlander. Johan P. werd behandeld in De Pompekliniek, maar vermoordde zijn 21-jarige nichtje Mariska Peters. "Er zijn in de rechtszaak tegen deze verdachte geen feiten naar boven gekomen die we niet al kenden", laat het ministerie weten. Er is na de aanhouding van Johan P. een 'toedrachtsonderzoek' uitgevoerd in opdracht van De Pompekliniek onder leiding van een onafhankelijke voorzitter. Behalve de urinecontroles, die bedoeld zijn om tbs'ers te testen op drugsgebruik, kwamen er geen grove fouten aan het licht.

Tbs-deskundige en advocaat Jan Jesse Lieftink is verbaasd, aldus De Gelderlander. "Wat er rond oom Johan gebeurd is lijkt me zó ernstig dat een veel uitgebreider onderzoek op zijn plaats is. Ik doel op zijn cokegebruik, de handel in drugs, de vervalste urinecontroles, het ongezien verlaten van de kliniek in de nacht van het misdrijf. Dit aanvullende onderzoek zou in mijn ogen moeten worden verricht door een onafhankelijk onderzoekscmissie vergelijkbaar met die van de zaak van Bart van U."

Politie krijgt 188 miljoen erbij, maar tekort blijft

14 mei. De Nationale Politie krijgt van het kabinet 188 miljoen euro extra. Dat melden bronnen rondom de politie en het ministerie van Veiligheid en Justitie aan Nieuwsuur. Het geld komt beschikbaar in het kader van de Voorjaarsnota. Ingewijden zeggen tegen Nieuwsuur dat van de 188 miljoen euro, 102 miljoen euro al eerder is toegezegd. Het gaat om compensatie voor extra uitgaven aan de vluchtelingen crisis, terreurbestrijding en hogere cao-kosten. 86 miljoen euro blijft er vervolgens over. Minister Ard van der Steur van Veiligheid en Justitie wil pas eind mei bij de presentatie van de Voorjaarsnota reageren.

Steeds meer psychiatrische patiënten in tbs-kliniek

16 mei. Steeds vaker worden psychiatrische patiënten opgesloten in een tbs-kliniek terwijl ze niet strafrechtelijk zijn veroordeeld. Volgens cijfers van het ministerie van Veiligheid en Justitie zijn het er 38, schrijft NRC Next. Rechters en de stichting Patiëntenvertrouwenspersoon maken zich zorgen omdat de rechten van patiënten in het geding zouden zijn. De mensen om wie het gaat zijn vanwege een stoornis een gevaar voor zichzelf of hun omgeving, maar ze hebben vaak (nog) geen misdrijf gepleegd. Met behulp van een rechterlijke machtiging kunnen zij gedwongen worden opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Als een patiënt zich daar agressief gedraagt kan hij of zij zonder tussenkomst van een rechter overgeplaatst worden naar een tbs-kliniek.

MEDEDELING

Op het moment dat het concept van de cocon naar de drukker klaar lag, bereikte ons het bericht dat helaas is overleden

Cor Vogelaar

echtgenoot van Adrie Vogelaar -van Zanten en de pleegvader van Maurice Luitwieler die op 20 februari 1993 is overleden. Wij wensen Adrie en haar familie heel veel sterkte toe.

AGENDA

**Zien we elkaar
op de Familiedag
a.s. zaterdag?**

Zaterdag 18 juni beleven we weer de jaarlijkse familie-dag. Dit jaar is gekozen voor een bezoek aan de Schoorlse duinen en verblijven we in het Dopersduin in Schoorl. Zonder twijfel heeft u inmiddels de nodige informatie ontvangen en hoopt het bestuur weer vele leden te mogen begroeten.
Groet, Jan Van Kleeff

24 september

Dag Herdenken

Geweldslachtoffers

in Alkmaar !

DHG 24 september in de Laurenskerk te Alkmaar. Het is een prachtige locatie. Met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal Carel Kraaijenhoff 's morgens met zijn bandoneon een mooi nummer spelen voor ons. Het nummer draagt de titel "Vaarwel vader", voor een ieder vrij te vertalen naar de eigen situatie, Vaarwel zoon....vaarwel dochter....vaarwel kinderen. De werkgroep met o.a. Dhyan Duijn en haar dochter Mirjam Bouwmeester zijn al een tijd druk bezig met de voorbereidingen. Graag tot dan,
Jack Keijzer

Lotgenotenbijeenkomsten van de LOvNG (vm ADS), de VVRS en de VOVK.

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

	18 juni	VOVK	Familiedag
	24, 25, 26 juni	LOvNG	Sport- en spelweekend in Willemsoord
	27 augustus	VVRS	Najaarsbijeenkomst
	3 september	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst, wandelen
	9 t/m 12 sept.	LOvNG	kidsweekend o.a. in Slagharen
	24 september	DHG	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers te Alkmaar
	22 oktober	LOvNG	Lotgenotenbijeenkomst in Gelderland
	5 november	VVRS	Lichtjesavond in De Wijk
	19 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst te Leusden
	17 december	VOVK	Decemberbijeenkomst te Leusden

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	2
Ledenvergadering 2016	Paul Kuiper	
Lint van herinnering	Paul Kuiper	3
Het verhaal van....		4
Miranda Olivier	Rien Verbiest	
Gedicht: Denken	Nathalie Prozée	5
Het is al zo lang geleden....		6
Annemarie Van Kleeff	Rien Verbiest	
Gedicht : Zij zijn niet dood	Koos Geerds	9
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	10
Wij herdenken...	Onze kinderen	11
tot / met bladzijde		15
Het altaartje van	Greta de Jong	16
Gecompliceerde rouw		
Aquarel-mediatrix	Rien Verbiest	17
Boeken op reis	Wim Brands / David Grossman	18
Herdenken een dagje uit?	Jack Keijzer / Rien Verbiest	19
Voor u gelezen	Nieuwe rituelen	20
Nieuwsflitsen	- - - - -	21
Agenda 2016		24
Inhoud		25

